

Hvem lagar åt vårt Jordklot gifwer,
 At grandet i det helas skjöt.

„Det är en Gud ditt öga ser,
 „I hvarje prick sin magt förklara,
 (Så hörs Naturen tydligt swara)
 „Bli dig i stoftet ödmjukt ner
 „Och båsua för at lastfull wara.

Det är förmåtet at begära
 En ännu högre kundskap få;
 Det är at djerst i stoftet gå
 Och wisja minsta Gudens ära.
 Må nöjda med det ljus wi fått
 Wi endast Dygden offer gifwa
 Och dessa låga Tempel riswa
 Där lasten dyrkas genom brott.
 Må Sanningen sitt wälde öka
 Och Fanatismen krossad bli

Och

Och med et magilöst raseri
 Vid bålen kring om *Ibern* spöka.
 Må allmänt nya *Stoicers* tropp
 Det *Eleusinska* ljuset värda!
 En ny *Socrat* må värja opp
 Men ej *Anit* at *Honom* mörda.

Aflet 4r utkommer nästa *Torsdag* kl. 8 om morgonen.

Stockholm, Tryckt hos *Commisarien* P. A. BRODIN, 1784.

Fryck-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 11 Mars 1784.

Insändt.

Nyligen är af Frycket utkommit et Tal, hållit i stora Frimurare Loggen öfwer Öfwersten wid Hellsinge Regimentet och Commendeuren Grefwe Arvid Nils Stenbock som dog i Stockholm 45 år gammal. Oratorn öfwen så fjänd til Snille som til börd; måtar, i lysande och sanna drag sin Wäns Character, lefnad och förtjänster som uphöjdes och smyckades af En GUSTAFS bifall, nåd och wänskap, hwilken säger Panegyristen, beseglades wid den i Wärldens Annaler så märkwärdiga som för Swärje lyckliga Regements förändringen, hwari Salig Grefwen hade så nära och utmärkt del. Den blef et band emellan den trogna, den alt upoffrande Undersäten och des Konung, som Döden allena skulle bryta. Hwilken Undersäte! — Nej — hwilken Konung! Hwilket hjärta fullt af ärljånsla och tacksamhet! denna så heliga dygden som blott Characteriserar stora och dyrkanswärda människor Men tale Den sjelf som utfört detta ämnet som en Mästare i den ädla och rena wältaligheten.

„Han (Gref Stenbock) åtföljde sin Konung wid den lyckliga Regements förändring, då Swärje såg de stormar uphöra, hwaras det så länge varit härjat och war närwarande då första Morgonrådnaden. upgeck af

„af fridens och enighetens tidehvarf. Färdig at wåga det yttersta för
 „friheten och Lagen hade Konungen förut yppat sin affigt för några få,
 „kände af en ren nit för Fäderneslandets wål och Hans Ära. I dessa
 „wal kunde ej Gref Stenbock wara utesluten. Förtroendet uppsökte utan fruck-
 „tan Hans mod och nedlade med ömhet sin dyrbara hemlighet i et bepröfwat
 „hjärta. Han blef en af de första som ägde den förmån at weta Sveriges sö-
 „restående räddning, innan det ännu åtnjöt sin lycka, och syfsattes, än at fram-
 „föra wigtiga bud, än at emottaga dem, med hwilka Konungen stadgade
 „Sina Rådslag, ofta nödsakad at föra deras steg och med möda gjdmma
 „dem undan de upmärksammas åsyn. Aldrig skild ifrån sin Konung och
 „sästad wid des öde af Hjärtet lika mycket som af eder, beledsagade omfi-
 „der Gref Stenbock honom i det ögnablicket då Han gick at söka wän-
 „nade Faror men möttes af Friden och sitt Folks wålsignelser. Detta
 „Folks bifall, des otwungna sögnad, des ofonstlade glädjerop, sanna ut-
 „tryck af des tjänstor medgofro ingen stridighet, och hindrade öenigheten
 „at i sin flugt medtaga några Offer. Modet wäpnat at trotsa alla mot-
 „stånd sann ej andra föremål än Wänner at omsamma, och den största
 „af Wår ålders dagar war af Försynen utsedd at äfwen wara den tjä-
 „raste. Frie från Redbröders blod och suckan, skulle deras namn som
 „biwistat och utfört denna önsfakade förändring, lämnas i all deras
 „renhet åt Efterwärlden, at i des Hjärtet ostördt njuta dan belöning
 „som Tapperheten ofta saknar men Dygden ej kan födelora.
 „Den Wänskap hwarmed Konungen altid hedrat Gref Stenbock, be-
 „seglad wid detta tilfälle blef et band, som Döden allena skulle bryta.
 „Han rönte deraf tid efter annan ärskilliga prof då Han först utnämdes
 „til Major wid Uplands Regemente och 3 år därefter til Öfwerste wid
 „Hellingarne. Om Han emottog dessa förmåner såsom gagneliga för sin
 „lycka, ägde de ännu mera warde för Hans hjärta genom den Handen
 „af hwilken de honom tildeltes. etc.

Utur den Engelska *Catos* förträffeliga Bref *).

Salustius i sitt ena Sändebref til Cæsar om Allmänna Styrelsen, anmärker, at den Osverhet far mycket wilske, som tänker grunda sin säkerhet på Nationens Corruption och förderfwade Seder, sökandes til den ändan, at göra dem til elakt Folk, på det de skola blifwa lydiga Undersåtare; då likwål, säger Han, en dygdig Regents Nyttia fordrar, at så sitt Folk dygdigt, emedan de Corrumperade och wrångsinte, som inret twång tåla, äro ostyrigast af alla.

En Skålm, med någon Magt i händer, är lika farlig som en ursinnig Människa med en Eldbrand i et Krut-Magazin. Det ankommer bara på et Lycksfott at ej flyga i wädret.

Äf de elaka och owärdiga Män, som slogo under sig alla Ämbeten i Rom, emot Republikens sista Tid, och af det saneliga Slöseri, de nedriga Rånkor och oändeliga Corruptioner, som samma Män åstadkommo, hade den präktiga Stadens oundwikeliga Eråndom lätteligen kunnat förspås. Det war nästan omögeligt at wara ärlig Karl och erhålla Besordran. Atticus wille aldrig emottaga någon Synla, fast Honom de sberånsta tilbodos. Detta wågrande, säger Bayle, är det starkaste Bewis Han gifwit på sin Dygd. Man kunde då ej komma til något Ambete, utan genom nedriga Wägar; och man kunde ej förwalta det efter Rättwisans Föreskrift och til det Allmännas bästa, utan at blifwa utsatt för en hop elakt Folks Wäldsamhet. Han wille därföre håldre wara en Dygdig Privat Person, än få Tjenster och Wärdighet, med säradt Samwet och besläctad Åra.

Huru wackert är icke detta Exempel! men huru sällsynt! om alla gjorde som Atticus, wore en Anarchi och Samfundets Uplösende at befructa: Men man kan gifwa sig tilfreds därföre; ty det lär altid finnas mer folk tilreds at intaga och monopolisera Ämbeten, genom hwarjehanda Medel, än Ämbeten at bortgifwa.

*) Insändt.

„Köpslaaande och Nedrigheter, woro sådana Wägar som Atticus ej
 „wille gå. Öfwersten Sidney säger, at en Adell Man i Hans tid, som
 „ej kunde tåla Mutor och Bestickningar, måste gå ifrån en ansenlig Bes-
 „tällning, såsom en Förrygelse-Skipa; ty då Han ej wille göra sig Profit
 „af sin Synla, war det liksom en Föredräelse emot andra, som så gjorde.

„Cicero, som lefde til det Han fick se de ohyggeliga Dagar, då Rom
 „sönderstets af tåflan om Magt och Penningar, samt noggsamt sielf, at
 „Han litet eller intet Gagn kunde göra med all sin Habilité och Arlighet.
 „Om jag såg, säger Han i et Bref til Lentulus, Styrelsen i händerna
 „på elakt och förwifladt Folk, såsom det hände i mina dagar, och jemwäl
 „tilförne; skulle intet skäl, ingen läckande Consideration förföra mig at gö-
 „ra et med dem: Hwarken skulle deras Skänker eller Stückpenningar rö-
 „ra mig; ej eller skulle de farligheter, som ofta omgifswo de käckaste Män,
 „skräma mig; ej eller kunde deras Höfligheter, Smek och Lismertier blid-
 „ka mig.

„På et annat ställe, der Han talar om Romerska Senaten, som då
 „war kufwad af Öfvermagt eller förtedd af Girighet, säger Han: An-
 „tingen måste man rätligen och samwetslöst *votera* med Crassus och
 „Caesar, samt några andra Magttågande Personer, eller och förgåfs-
 „wes *votera* emot dem. Dese store Män gitta ej söka Magt, eller nyt-
 „tja den samma til Landets Bästa, som är ändamålet af Magt; utan til-
 „regit bästa, som är misbruk af Magt. Hwarest laga Wälde nyttjes til
 „olaga Winst och Ocker, förfaller det snart til Tyranni och Fördert;
 „och den som i något Land intager höga Säten för slem winning skull,
 „borde

„Det är naturligt och nödwändigt för sådana, som hafwa egennytti-
 „ga affigter, at bruka förföriska Medel, och at hata alla dem, som ej låta
 „sig förföras.

„Det kan anses för en Regel, som förtjenar alla Nationers eftersin-
 „nande, at hwarest Mutor gälla, kan man hålla tusend mot et, at något
 „ondt påsyftas och ju mera mutor desto mera ondt. Arliga och Uppen-
 „bara affigter, som tåla Ljus och granskning, qwäswas och bortgömas genom
 „nedriga och mörka utvägar.

Tacitus, talande om Dygdens och Frihetens ömkeliga förfall emot
 Republikuens slut, säger, at de wärsta ensidigheter bedrefwos onäpft, och
 at Aeligheten ofta war en wäg til olycka: De, som woro rådande, tälde
 icke redeliga Män. De gladdes, säger Plinius, mera åt sina Medborga-
 res Laster, än Dygder: Dels därföre, at hwar och en tycker måst om
 hos andra samma Kynde, som Han sjelf äger; dels ock därföre, at de
 som ingen Åra och Heder hade, och följacteligen intet förtjente annat at
 wara, än Trålar, snarare tåta Ofet. I sådant Folks skjöte ansöderod-
 des allsammans: Medan ärliga Män bleswo utträngde och likasom borta-
 gömde i Grifter, hwarifrån de icke framhades til annat än Anftagningar
 och Förförluser.

Cæsar's omätteliga Slöferi och Mutande war et säkert och säfelligt
 Förebod til Cæsar's Tyranni. Det är nästan otroligt hwad stora Sum-
 mor Han spenderade. Caius Curio allena, en af Allmogens Föreståndas-
 re, köptes på sin sida för intet mindre än en half Million ester wårt
 Mynt. Andra Ambetsmän fingo ock sin del, och alla mutades, som wil-
 le låta muta sig. Man kan lätt föreställa sig hwarifrån Han fick så
 stora Penningar. Han skaffade sig dem på åstwen så oärligt sätt, som
 Han använde dem. Atminstone förtjenar Han ingalunda Namn af fris-
 kostig, emedan Han tilhandlade sig Romerska Riket för des egna Pen-
 ningar och bortskänkte en del, för at erhålla allsammans.

Det är en Anmärkning, som förekommer hwar man, at när en
 god Character är förlorad, återwinnes Han swäriligen. Ordsaken därtill
 ligger icke så mycket i Werldens ondskas, hwilken ofta är alt för hastig i
 sitt Förtal, som fast mera i den swärighet en Skålm har at blifwa ärs-
 lig: Han är tilfom dömd til at wara en sådan: Hans Sinne har en
 gång sårt sin bugt, och Han handlar nästan aldrig redeliga, utan i ore-
 delig affigt. Jag har kändt en Man, som sedan Han upfåteligen för-
 satt all sin Credit, lika upfåteligen försatte alla tilfällen at återwinna den
 ehuru låtta de mände wara. Han kunde ej låta blifwa at ådraga sig
 nytt Hat, icke utan mycken möda, när Han kunnat skaffa sig Namn
 af den bästa betalare med största lätthet.

De

